

ИЩВАН НЕМЕРЕ КОЛЕКЦИОНЕР

Превод от унгарски: [Неизвестен], 1982

chitanka.info

С този транзистор С. само ми усъжи. Казваше, че го намерил по време на разходка с параход на един от югозападните острови.

Скоро след това С. загина при автомобилна катастрофа и така апаратът остана у мен. Не приличаше на никой от познатите ми радиоапарати. На скалата му блестяха странни цифри и букви и непонятни знаци.

Аз съм писател, така че едва ли не цели дни прекарвам в стаята си. Винаги докато пиша, слушам музика. Най-много обичам музиката на далечни екзотични народи — искрено казано, когато ги слушам, дори пиша по-лесно.

Един ден, докато въртях копчето, попаднах на нещо странно. Беше разговор между един женски и много мъжки гласове. Мъжете се обаждаха с някакви номера. Отначало бях убеден, че слушам радиосъобщения за моряци, пилоти, шофьори на таксита или радиолюбители — едва по-късно разбрах, че не е така.

„Викам номер 68, обади се!“ — каза женският глас. Някакъв мъж отговори: „Обаждам се.“ „Къде си?“ „В минус 338. Македония Филип и Александър.“ „Филмираш ли Александър?“ „Да. Сега е едва на 18 години.“ „Побързай — няма да живее дълго...“ „Знам.“

Или друг разговор: „111, 111, обади се!“ „Обаждам се.“ „Къде си?“ „В 20/45.“ „Какво ново?“ „Европа, Берлин. Страхотна бъркотия. Просто не можеш да мръднеш. Апаратът ми е в опасност; пожари, експлозии. Моля за нови инструкции.“ „Върни се в 42/60.“

Отначало слушах тези програми, без да разбирам нищо. Но след това работата започна да става по-ясна...

„275 вика Базата!“ „Тук Базата, слушам.“ „Имам затруднения. Със съгласие на Базата с изследователска цел съм в Америка във физически съществуващ модел. Координатите ми са 19/40, цветът на кожата ми е неподходящ — черен. Личната свобода — ограничена, жестокост.“ „Да се изпрати ли помош?“ „Да, моля.“ Или такъв: „45 вика Базата!“ „Тук Базата.“ „Видях Бургеси. Замина за 20/50. Каза, че му омръзнал четиридесет и втори, иска живот, пълен с приключения.“ „Сигурно ще се върне, повярвай ми...“ „Базата вика 116, обади се!“ „Ето ме.“ „Какви са новините?“ „Научен работник съм в 20/75. Наскоро изобретихме лазера, холографията и открихме молекули на ДНК. Сега продължаваме да работим.“ „Какво знаеш за 94-ти?“ „Физическият му модел беше унищожен от терорист. Такава е съдбата

на пророците тук... Сега мнозина на Земята се занимават с наркотици и псевдомузика.“

„Базата потвърждава приемането на съобщението ти. 21, обади се!“ „Тук 21“ „Какво правиш и къде?“ „В 0/00, Близкия изток. Правя чудеса: ходя по водата, възкресявам мъртви, дори говоря за равенство на всички хора... Скоро ще ме разпънат на кръст...“

Нямах вече никакви съмнения — чух разговори на хора, които пътуват във времето. Разговори между тези, които са пристигнали при нас от бъдещето в нашите исторически епохи, за да ни наблюдават... Веднаж една от тези програми толкова ме развълнува, че вдигнах апарат и исках да го ударя в земята. Много добре знаех, че никога няма да го направя... Неочаквано пръстът ми се натъкна на невидим до момента бутон под самата дръжка. Късчето метал потъна като клавиши. Апаратът моментално мълкна, само странно и тихо зашумя.

— Развали се — ядосано казах на глас. — Само това липсваше!
— Оставил го на масата. Бутона изскочи на мястото си, а женският глас от Базата попита:

— Какво каза? Тук е Базата. Слушам те, повтори!

Вцепених се, не бих могъл да промълвя дума.

— Тук е Базата. Кой е номерът ти? Обади се!

Почувствувах се малко по-сигурен. Натиснах бутона и се наведох над апаратът:

— Аз съм един човек... — започнах глупаво и неуверено продължих. — Човек...

— Не си ли от нас? — Прекъсна ме Базата.

— Не. Слушам... радио.

— По какъв начин си получил апарат? — Гласът ѝ беше строг и твърд.

— Дадоха ми го. Мой приятел го намерил в Океания.

— В Океания? — За момент се възцари тишина, като че ли Базата размишляваше. След това решително заяви: — Загуби го 318, докато наблюдавал избухването на водородни бомби... Къде си сега?

Чувствувах, знаех, че най-добре би било да не отговарям. Но може... да ме поканят при себе си? Може би и аз мога да пътешествувам във времето?

— Двадесети век, година седемдесет и пета. Хиляда деветстотин седемдесет и пет — отговорих.

— Къде се намираш? В град, в гора, на път, на улицата? — Се заинтересува Базата.

— В град, в голяма сграда, на осмия етаж — казах истината. — Навън грее слънце.

— Излез на някакво безлюдно място! — заповяда гласът. — Където освен теб няма да има никой. Оттам се обади отново!

Бях невероятно щастлив. Сигурно ще долетят с машината на времето и ще ме вземат! Ще видя живи фараони, като прачовек ще ходя на лов за мамути, заедно с викингите ще преплавам Океана, ще вляза в двора на Людовик XVI, облечен в коприна, със златен меч!

Вече мръкваше, когато стигнах до морето. Хората се бяха прибрали от плажа. Духаше силен вятър, вълните се плискаха по брега. Наблизо нямаше никой. Легнах на пясъка и натиснах бутона на радиото:

— Обаждам се!

— Тук е Базата — прозвуча моментално гласът на жената. Като че ли беше чакала обаждането ми. — Къде си?

— Край морето, на пуст плаж. Няма никой!

— Чудесно. Остави радиото на земята и се отдалечи на 100 метра северно от него! — заповяда гласът.

Направих, както ми беше наредено. Когато спрях далеч от апаратът — отдалеч той приличаше на черна точкица, — огледах небето. Кога ще пристигне тази чудна машина на времето, откъде? Дали ще я видя отдалеч, или ще се появи внезапно съвсем до мен, израствайки от празното пространство, от Времето?

Ударна вълна от експлозия ме хвърли на земята. Един момент лежах замаян, а след това бавно се изправих и се обърнах... На мястото на радиото имаше само малка трапчинка.

Трябаше да мине известно време, преди да разбера, че съм излъган. Може от тяхна гледна точка да са постъпили правилно. В края на краишата рицарите на времето не можеха да рискуват.

Но не съм се отказал. Станах колекционер. Притежавам вече доста добра колекция. Във всички вестници може да се прочете моето съобщение: „Радиоапарати със странни форми, а особено с неизвестен произход купувам срещу голяма парична сума.“

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.4/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.